

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 1534/91

af 31. maj 1991

om anvendelse af Traktatens artikel 85, stk. 3, på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis på forsikringsområdet

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 87,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Traktatens artikel 85, stk. 1, kan i henhold til stk. 3 i nævnte artikel erklæres uanvendelig på kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, som opfylder de i artikel 85, stk. 3, nævnte betingelser;

de nærmere bestemmelser om anvendelse af Traktatens artikel 85, stk. 3, skal fastsættes ved en forordning udstedt i medfør af artikel 87 i Traktaten;

samarbejde mellem virksomheder inden for forsikringsbranchen er i et vist omfang ønskeligt for at sikre dette erhvervs forsvarlige udøvelse og kan samtidig fremme forbrugernes interesser;

ved gennemførelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger ⁽⁴⁾ bemyndiges Kommissionen til at føre en nøje kontrol med spørgsmål vedrørende sammenslutninger inden for alle områder, herunder forsikring;

fritagelser i henhold til Traktatens artikel 85, stk. 3, må ikke i sig selv påvirke bestemmelser i fællesskabsretten eller national lovgivning, der sikrer forbrugernes interesser inden for den pågældende sektor;

aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, der bidrager til at nå dette mål, kan, i den udstrækning de falder ind under det i Traktatens artikel 85, stk. 1, fastsatte forbud, under visse omstændigheder undtages herfra; dette gælder særligt for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis vedrørende opstilling af fælles tariffer for risikopræmier baseret på kollektive statistikker eller på skadeshyppighed, udarbejdelse af standardpolicebetingelser, fælles dækning ved bestemte former for risici, skadesopgørelse, afprøvning og godkendelse af sikkerhedsudstyr samt registre over øgede risici og oplysningssystemer i forbindelse hermed;

på grund af det store antal anmeldelser, der er blevet indgivet i henhold til Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i Traktatens artikler 85 og 86 ⁽⁵⁾, senest ændret ved akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, er det ønskeligt, med henblik på at lette Kommissionens arbejde, at sætte denne i stand til ved forordning at erklære bestemmelserne i Traktatens artikel 85, stk. 1, uanvendelige på visse kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis;

betingelserne for Kommissionens udøvelse af denne beføjelse i nær og vedvarende kontakt med medlemsstaternes kompetente myndigheder bør fastlægges nærmere;

Kommissionen bør under udøvelse af denne beføjelse ikke blot tage hensyn til faren for, at konkurrencen afskaffes på en betydelig del af det pågældende marked, og til de fordele, som disse aftaler ville kunne indebære for forsikringstagerne, men også til den fare, som øget brug af restriktive klausuler og anvendelse af fiktive selskaber vil kunne medføre for forsikringstagerne;

registrering og behandling af oplysninger om øgede risici bør finde sted under overholdelse af fortrolighedsprincippet;

⁽¹⁾ EFT nr. C 16 af 23. 1. 1990, s. 13.

⁽²⁾ EFT nr. C 260 af 15. 10. 1990, s. 57.

⁽³⁾ EFT nr. C 182 af 23. 7. 1990, s. 27.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.

i medfør af artikel 6 i forordning nr. 17 kan Kommissionen bestemme, at en beslutning truffet i henhold til Traktatens artikel 85, stk. 3, skal have tilbagevirkende kraft; det er ønskeligt, at Kommissionen ligeledes kan vedtage en sådan bestemmelse ved forordning;

i medfør af artikel 7 i forordning nr. 17 kan aftaler, vedtagelser og samordnet praksis ved en beslutning truffet af Kommissionen undtages fra forbuddet, især hvis de ændres, således at de opfylder betingelserne i Traktatens artikel 85, stk. 3; Kommissionen bør ved forordning kunne indrømme en sådan fritagelse for disse aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, hvis de ændres på en sådan måde, at de falder ind under en kategori, der er fastlagt ved en undtagelsesforordning;

det kan ikke udelukkes, at de i Traktatens artikel 85, stk. 3, opregnede betingelser i et konkret tilfælde ikke er opfyldt; Kommissionen må have mulighed for at afgøre et sådant tilfælde i henhold til forordning nr. 17 ved beslutning med virkning for fremtiden —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Med forbehold af anvendelsen af forordning nr. 17 kan Kommissionen ved forordning og i henhold til Traktatens artikel 85, stk. 3, erklære, at artikel 85, stk. 1, ikke finder anvendelse på kategorier af aftaler mellem virksomheder, vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og samordnet praksis inden for forsikringssektoren, hvis formål er et samarbejde for så vidt angår:

- a) opstilling af fælles tariffer for risikopræmier baseret på kollektive statistikker eller på skadshyppighed
- b) opstilling af standardpolicebetingelser
- c) fælles dækning af bestemte former for risici
- d) skadesopgørelse
- e) afprøvning og godkendelse af sikkerhedsudstyr
- f) registre vedrørende øgede risici og oplysningssystemer i forbindelse hermed, forudsat at denne registrering og behandlingen af disse oplysninger finder sted under overholdelse af fortrolighedsprincippet.

2. Kommissionens forordning, som omhandlet i stk. 1, skal indeholde en fastsættelse af de kategorier af aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, på hvilke den finder anvendelse, og især en nærmere angivelse af:

- a) de begrænsninger eller klausuler, som må eller ikke må anføres i aftalerne, vedtagelserne og den samordnede praksis

- b) de klausuler, som skal anføres i aftalerne, vedtagelserne og den samordnede praksis, eller de øvrige betingelser, der skal være opfyldt.

Artikel 2

En forordning vedtaget i henhold til artikel 1 udstedes for et begrænset tidsrum.

Den kan ophæves eller ændres, hvis forholdene har ændret sig på et punkt, der har været væsentligt for forordningens udstedelse; i så fald fastsættes der en tilpasningsperiode for de aftaler, vedtagelser og former for samordnet praksis, på hvilke den tidligere forordning finder anvendelse.

Artikel 3

I en forordning udstedt i henhold til artikel 1 kan det bestemmes, at den gælder med tilbagevirkende kraft for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, for hvilke der på den pågældende forordnings ikrafttrædelsesdag kunne have været vedtaget en beslutning med tilbagevirkende kraft i henhold til artikel 6 i forordning nr. 17.

Artikel 4

1. I en forordning udstedt i henhold til artikel 1 kan det bestemmes, at det i Traktatens artikel 85, stk. 1, foreskrevne forbud ikke, i et i forordningen fastsat tidsrum, gælder for aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, der bestod den 13. marts 1962, og som ikke opfylder betingelserne i artikel 85, stk. 3, hvis:

- de inden seks måneder efter den pågældende forordnings ikrafttræden ændres på en sådan måde, at de opfylder de nævnte betingelser i henhold til bestemmelserne i forordningen, og
- ændringerne meddeles Kommissionen inden for den ved forordningen fastsatte frist.

Bestemmelserne i første afsnit finder ligeledes anvendelse på aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, der består på tiltrædelsesdatoen for nye medlemsstater, for hvilke Traktatens artikel 85, stk. 1, gælder som følge af tiltrædelsen, men som ikke opfylder de i artikel 85, stk. 3, fastsatte betingelser.

2. Stk. 1 finder kun anvendelse på aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, som i henhold til artikel 5 i forordning nr. 17 skulle anmeldes inden 1. februar 1963, hvis de er blevet anmeldt inden denne dato.

Stk. 1 finder kun anvendelse på aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, der består på tiltrædelsesdatoen for nye medlemsstater, for hvilke Traktatens artikel 85, stk. 1, gælder som følge af tiltrædelsen, og som i henhold til artikel 5 og 25 i forordning nr. 17 skulle anmeldes inden seks måneder efter tiltrædelsesdatoen, hvis de er blevet anmeldt inden udløbet af nævnte frist.

3. De i medfør af stk. 1 truffne bestemmelser kan ikke gøres gældende i retstvister, som verserer for domstolene på ikrafttrædelsesdatoen for en forordning vedtaget i henhold til stk. 1; de kan ej heller gøres gældende til begrundelse af krav om erstatning over for tredjemand.

Artikel 5

Når Kommissionen agter at udstede en forordning, offentliggør den et udkast hertil for at give alle interesserede personer og organisationer mulighed for at gøre den bekendt med deres bemærkninger inden for den frist, som Kommissionen fastsætter, og som ikke kan være mindre end en måned.

Artikel 6

1. Kommissionen hører Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, inden den:

- a) offentliggør et udkast til forordning
- b) udsteder en forordning.

2. Bestemmelserne i artikel 10, stk. 5 og 6, i forordning nr. 17, som angår høring af det rådgivende udvalg, finder anvendelse. De fælles møder med Kommissionen

afholdes dog tidligst en måned efter indkaldelsens fremsendelse.

Artikel 7

Konstaterer Kommissionen på eget initiativ eller efter anmodning fra en medlemsstat eller fra fysiske eller juridiske personer, som godtgør en berettiget interesse, at aftaler, vedtagelser eller former for samordnet praksis, som falder ind under en i medfør af artikel 1 udstedt forordning, i et konkret tilfælde dog har visse virkninger, som er uforenelige med de i Traktatens artikel 85, stk. 3, fastsatte betingelser, kan den, idet den trækker anvendelsen af den pågældende forordning tilbage, vedtage en beslutning i henhold til artikel 6 og 8 i forordning nr. 17, uden at der dertil kræves anmeldelse som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 17.

Artikel 8

Kommissionen fremsender til Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om, hvordan denne forordning har fungeret, senest seks år efter ikrafttrædelsen af den forordning fra Kommissionen, der er nævnt i artikel 1, ledsaget af sådanne ændringsforslag til nærværende forordning, som måtte vise sig at være nødvendige på baggrund af de indvundne erfaringer.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 31. maj 1991.

På Rådets vegne

A. BODRY

Formand